

MISDAAD OP LEEFTIJD

CJ Wray

Misdaad op leeftijd

**Kunnen twee stokoude spionnen nog
een laatste, gewaagde kraak zetten?**

Vertaald door Lidwien Biekmann

Wereldbibliotheek

Oorspronkelijke titel *The Excitements*. Uitgeverij Orion

© 2023 CJ Wray

© 2024 Nederlandse vertaling Lidwien Biekmann / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046830475

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

1

Londen, voorjaar 2022

John Betjeman had gelijk. In het warenhuis Peter Jones kon je niets ergs overkomen. Dat was wat Archie Williamson dacht terwijl hij zijn cappuccino dronk en door de ramen van de tearoom op de zesde etage van het filiaal aan Sloane Square uitkeek over de daken van Londen. Die tearoom was Archies favoriete plek. Zelfs op grijze dagen heerste er een zonnige sfeer en de mensen zaten om beurten aan een tafeltje bij het raam, want iedereen begreep dat je niet urenlang met maar één latte van het fantastische uitzicht mocht zitten genieten. Archie knikte tevreden toen een jonge vrouw met een laptop haar plaats afstond aan een uitgeputte moeder met twee kleine kinderen, en hij dat dus niet hoefde te doen.

Nu zijn lunchgenoten nog in aantocht waren, pakte Archie de *Standard* die de vorige gast had achtergelaten, schudde de krant uit en bladerde naar de pagina met de puzzels. De cijfercode was zijn favoriet. Hij werd er steeds sneller in, al zou hij nog heel wat moeten oefenen voordat hij zo'n puzzel net zo snel kon oplossen als zijn oudtante Penny.

Hij probeerde net te bedenken of nummer 24 een a of een o moest zijn toen hij een appje kreeg. Het was van Arlene, Penny's huishoudster, die schreef dat ze Penny en haar oudere zus Josephine in een taxi had gezet en dat ze elk moment op Sloane Square konden aankomen. Archie bedankte Arlene voor haar berichtje. Ze was echt een schat. Maar na drie kwartier waren Archies geliefde oudtantes nog steeds nergens te bekennen. Net toen hij Arlene weer wilde appen om te vragen of ze op haar app kon zien waar de taxi was, kwam er een managerachtige dame met een naambordje met het logo van

Peter Jones op haar blouse de roltrap op en riep: ‘Meneer Archie Williamson? Is hier ergens een meneer Archie Williamson?’

‘Ja, hier,’ zei Archie; hij ging staan en stak zijn hand op. Twee klanten die elk aan een tafeltje midden in de zaak zaten, stonden tegelijk op om Archies plaats bij het raam te bemachtigen zodra die vrijkwam. Ze keken elkaar aan als twee olympische atleten bij de start van de honderd meter en stonden klaar om een sprintje te trekken zodra Archie was vertrokken.

‘O, gelukkig,’ zei de vrouw, die volgens haar naambordje Erica heette. ‘Het gaat over uw oudtantes. De dames Williamson? Wilt u even met me meekomen?’

Archie schrok. ‘Is er iets gebeurd? Is alles goed met ze?’

De vorige maand was er een ongelukje geweest: Josephine was uitgegleden over een gevallen hamburger op de stoep bij de McDonald’s in King’s Road en ze had Josephine meegesleurd in haar val. Ze werden allebei een nachtje ter observatie opgenomen in het Chelsea and Westminster Hospital om uit te sluiten dat ze een hersenschudding hadden.

‘Nee, nee,’ zei Erica. ‘Er is niets met ze. Tenminste niet lichame-lijk...’ Ze ging op fluisterton verder. ‘Maar er is wel iets anders. Iets... Misschien is het beter als we dit onder vier ogen bespreken, meneer Williamson. Dus als u even wilt meekomen?’

Archie liep achter Erica aan naar de roltrap. Toen ze op de be-gane grond waren, ging ze hem voor langs de schappen met keu-rige stapels handdoeken en lakens naar een deur die hem nooit eerder was opgevallen. Ze deed hem open en liet Archie binnen.

‘Uw oudtantes zijn daar,’ zei ze.

Archie had er een beetje moeite mee dat Erica de deur voor hem openhield terwijl hij dat als welgemanierde heer eigenlijk voor haar zou moeten doen, maar hij knikte en liep naar binnen. Hij had nog steeds geen idee wat hem te wachten stond.

In een sobere ruimte met alleen wat smaakvolle pastelprints aan de wand (verkrijgbaar op de vierde etage) zaten Archies oudtantes

naast elkaar op twee stoelen die voor een keurig bureau waren opgesteld. Hoewel het een zachte lentedag was, waren ze allebei dik ingepakt in een winterjas met een sjaal. Josephine had een blauwe visserspet op en Penny haar favoriete mohair baret. Archie verbaasde zich er altijd over dat zijn tantes zoveel kleiner leken buiten de vertrouwde omgeving van hun huis in Kensington, maar deze keer leken ze kleiner dan ooit. Misschien kwam het door het contrast met de twee bomen van kerels die als schildwachten aan weerszijden van de twee dames stonden opgesteld. Beveiligers in burger, zag Archie met stijgende bezorgdheid.

‘O, Archie, godzijdank ben je er,’ zei Josephine. ‘Er is sprake van een vreselijk misverstand.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij.

Tante Penny keek naar haar voeten, gestoken in keurige klittenbandschoenen maatje 35. Toen ze weer opkeek, herkende Archie de blik op haar gezicht van alle foto’s van toen ze nog jonger was, uit de periode tussen 1924 en het begin van de Tweede Wereldoorlog. Ze was iets van plan. Waar kon dat ‘misverstand’ in vredesnaam over gaan?

‘Archie, schat, het spijt me vreselijk dat ik je zo te schande maak,’ begon Penny. ‘Ik pakte het alleen maar even op om het te bekijken, maar toen was ik geloof ik ergens door afgeleid en voordat ik wist wat ik deed, heb ik het in mijn handtas gestopt en deed ik achteloos de rits dicht.’

Dat ‘het’ was een klein Swarovski-olifantje dat nu op zijn achterpoten op Erica’s bureau stond.

‘Moeten we de politie bellen?’ vroeg een van de bewakers.

De charmante Erica beet op haar onderlip. Ze keek van de bewaker naar de zussen naar Archie en toen weer naar de bewaker. Je zag duidelijk dat ze ermee in haar maag zat.

‘Dat lijkt me niet nodig, om de politie te bellen,’ kwam Archie tussenbeide. ‘Zoals u ziet is mijn tante Penny...’

Hij kon toch niet ‘hoogbejaard’ zeggen waar ze bij was?

‘Ik denk dat ze het me niet kwalijk zal nemen als ik zeg dat er momenten zijn waarop ze een tikje vergeetachtig is, maar geen haar op haar hoofd zou eraan denken om iets oneerlijks te doen en ze zou nóóit op slinkse wijze het bedrijf Peter Jones van enig bezit willen beroven. Ze is zo eerlijk als het maar kan. Alleen... alleen heeft ze... begrijpt u, ze heeft...’

Nee. Hij kon het d-woord ook niet uitspreken, zelfs niet als hij daarmee kon zorgen dat Penny niet de gevangenis in zou gaan.

‘Alleen is ze onlangs zevenennegentig geworden.’

Penny knikte bedroefd en ze zag er ineens precies zo oud uit als ze was.

‘Ik heb nog in de oorlog gevochten,’ zei ze.

‘Ik ook,’ zei Josephine.

‘Inderdaad,’ ging Archie verder. ‘Toevallig hebben mijn tantes en ik vandaag hier in de tearoom afgesproken om te overleggen over hun deelname aan de VE Day-viering in de Royal Albert Hall. VE Day? De jaarlijkse viering van het einde van de Tweede Wereldoorlog?’

‘In Europa,’ specificerde Penny. ‘De oorlog in het Verre Oosten was pas veel later dat jaar voorbij.’

‘U hebt helemaal gelijk, tante Penny.’ Archie keek weer naar Erica. ‘Ze hebben een ontmoeting met prins Charles, als vertegenwoordigsters van de vrouwelijke strijdkrachten.’

Dat leek de beveiliging die de politie wilde bellen niets te zeggen, maar Archie zag dat de jongere beveiliging en Erica er wel van onder de indruk waren dat ze in het gezelschap verkeerden van twee heuse veteranen uit de Tweede Wereldoorlog.

‘Ik zat bij de Wrens,’ zei Josephine.

‘De Women’s Royal Naval Service,’ verduidelijkte Archie.

‘En ik was een FANY,’ zei Penny.

‘First Aid Nursing Yeomanry,’ zei Archie.

‘Dank u wel dat u voor ons hebt gestreden,’ zei de jongere bewaker.

Archie wist dat zijn beide tantes een hekel hadden aan dat cliché, maar vandaag waren ze zo vriendelijk (of verstandig) om de man te bedanken voor zijn aardige woorden.

‘Ik wil met alle plezier dat olifantje betalen,’ zei Archie in een poging om de zaak af te handelen. ‘Misschien kunnen we dit dan gauw vergeten zodat jullie weer verder kunnen met jullie werkzaamheden.’

‘Het beleid van ons bedrijf...’ begon de oudere bewaker.

‘Schrijft voor dat een dergelijk incident altijd op de officiële wijze dient te worden afgehandeld,’ vulde Erica aan. ‘Dat weet ik, John. Maar misschien kunnen we in dit geval, aangezien mevrouw Williamson de zaak nog niet had verlaten...’

Archie glimlachte dankbaar en gaf haar zijn creditcard. ‘Voor het olifantje.’

‘Dat is niet nodig, hoor,’ zei Erica.

‘Ik wil het graag,’ zei Archie, die ervan uitging dat Penny het kennelijk wilde hebben.

‘Nou, als u erop staat. Dan moeten we er even mee naar een van de kassa’s.’

‘Maar gaan we niet de politie inschakelen?’ vroeg John.

‘We gaan niet de politie inschakelen,’ bevestigde Erica. ‘Vandaag niet. Dames?’ Ze deed de deur open om Penny en Josephine voor te laten gaan, terug de winkel in.

Archie parkeerde Penny en Josephine op de kussenafdeling, waarna hij het spuuglelijke kristallen snuisterijtje ging betalen. Het was schrikbarend duur. Gruwelijk duur voor iets wat zo ontzettend lelijk was. Wie zou zulke dingen nou vrijwillig willen kopen? Of willen stelen?

‘Laten we vandaag maar lunchen bij The Colbert,’ zei Archie tegen de zussen toen hij had afgerekend. Hij wilde graag naar buiten, weg van de plaats delict. De twee bewakers waren in de richting van de hoofduitgang aan Sloane Square gelopen, dus Archie begeleidde zijn oudtantes via de geurkaarsenafdeling naar de uitgang

aan Symons Street, en hij liet door zijn lichaamstaal duidelijk merken dat dit geen moment was om daar te blijven treuzelen en aan een Cire Trudon Abd El Kader-kaars te ruiken die Penny altijd zo deed denken aan de tijd dat ze in Algiers zat.

2

Archie Williamson kon zich de eerste kennismaking met zijn oudtantes nog goed herinneren. Dat was op een middag in de Schotse Hooglanden in de zomer van 1987 toen hij zesenhalf jaar was. Zijn ouders hadden hem meegenomen naar Grey Towers in Schotland, het oude landhuis van de familie (dat inmiddels was overgedragen aan de National Trust for Scotland), en Josephine en Penny logeerden in een oud boerenhuisje in de buurt, zonder stromend water en elektriciteit, het enige wat nog over was van het vroegere familiebezit. De zussen waren er op vliegvisvakantie. Ze waren langsgelkomen in de cottage die Archies ouders hadden gehuurd en ze hadden een hele berg versgevangen forellen meegenomen en kibbelden over wie de grootste aan de haak had geslagen.

‘Dit zijn de zussen van jouw opa,’ zei Archies vader Charles.

Archie was meteen diep onder de indruk van de twee vrouwen, die ouder waren dan iedereen die hij kende, hoewel ze destijds nog maar in de zestig konden zijn geweest. Ze kwamen uit een ander tijdperk – ze zouden zelfs van een andere planeet hebben kunnen komen – maar aan het eind van de middag voelde Archie een sterke band met ze, ondanks de vele tientallen jaren leeftijdsverschil. Misschien kwam dat door de manier waarop ze tegen hem praatten. Al vanaf die allereerste ontmoeting behandelden ze hem als een kleine volwassene en toonden veel interesse in zijn voorkeuren en meningen. Toen ze aanboden om hem te leren vissen, was hij meteen verrukt.

De volgende dag namen de twee zussen Archie mee naar het *loch* voor hun eerste grote gezamenlijke avontuur. Hoewel Archies

ouders bezorgd waren dat hun lieve, leesgrage, enige kind een dagje vissen met twee dames van in de zestig niet leuk zou vinden, vond Archie het juist fantastisch. Hij raakte nog veel meer onder de indruk van de twee familieleden die hij nu pas had ontmoet, deze exotische wezens die konden roeien als matrozen en vloeken als dragonders, maar de hele dag hun kapsel keurig in model hielden. Toen ze hem weer afleverden bij zijn ouders was Archie grondig onderwezen in de techniek van het vliegvisseren en had hij zijn verzameling scheldwoorden enorm uitgebreid. Hij kon niet wachten tot hij de zussen weer zou zien.

Vanaf die dag liet Archie geen gelegenheid voorbijgaan om bij zijn oudtantes te logeren, en die vonden het heerlijk om hem over de vloer te hebben. Tijdens de vakanties in het gruwelijk koude boerenhuisje in Schotland – dat zijn vader treffend omschreef als ‘kamperen, maar dan erger’ – kreeg Archie van zijn oudtantes een alternatieve opvoeding. Ze leerden hem om de lokale flora en fauna te herkennen. Ze leerden hem hoe hij zelf zijn avondmaaltje kon vangen. Ze leerden hem vuurtje stoken. Dat was allemaal oneindig veel spannender dan zijn moderne eindtuintigste-eeuwse kindertijd in Cheltenham. Thuis mocht hij nog niet eens aan de lucifers komen. Bij Penny en Josephine mocht hij klappertjes van een klappertjespistool op een hoog oplaaiend kampvuur gooien.

‘Ze hebben een vreselijk slechte invloed op hem,’ klaagde Archies moeder toen hij na die vakantie met verschroeide wenkbrauwen thuiskwam.

De zussen gaven hem inderdaad altijd cadeaus die totaal onge-schikt waren voor zijn leeftijd. Een van Archies favorieten was een verzameling boeken die hij voor zijn tiende verjaardag had gekregen. Terwijl zijn peettante al vreesde dat ze te ver was gegaan door hem een deel uit de *Kippenvel*-serie te geven, stuurde tante Penny hem twee boeken uit haar eigen bibliotheek over krijgs- en vechtkunst: *All-In Fighting* en *Get tough!* van majoor W.E. Fairbairn, en

daar verdiepte Archie zich met veel enthousiasme in. Die zomer oefende hij alle trucs van *defendu*, Fairbairns 'onbeschaafde' vechtsport, waarbij hij het helaas voor elkaar kreeg om zijn eigen pols te breken. Maar toen hij na de vakantie weer op school kwam, ging daar het gerucht dat Archie Williamson zijn pols had gebroken terwijl hij à la Kevin in *Home Alone* in z'n eentje een inbreker het huis uit had gejaagd, wat hem korte tijd nogal populair maakte.

Penny en Josephine lieten hem ook kennismaken met verfijndere activiteiten. In het grote witte huis in South Kensington waarin de beide zussen woonden, leerde Archie hoe je een cordon bleu bereidt en hoe je de foxtrot danst. Hij ging met de zussen mee naar de Londense musea en theaters en luisterde als tiener vol bewondering als ze in het Frans, Italiaans en Hausa converseerden met de vele chique gasten van allerlei pluimage die op zaterdagavonden bij hen thuis langskwamen om te eten, te drinken en te kaarten, terwijl hij martini's voor ze mixte.

'Een tikje royaler met de vermout, schat.'

De zussen waren dol op vermout. En op gin. De martini's waar zij van hielden, waren sterker dan een molotovcocktail.

Toen Archie ouder werd, namen de zussen hem mee op hun reisjes naar het buitenland; eerst naar Europa, daarna verder weg.

'Altijd feestkleding meenemen!' was hun wijze reisadvies.

Dankzij hun carrière en hun familieconnecties – Josephine was *academica* en had met haar man, een diplomaat, de hele wereld over gereisd, en Penny had bij internationale hulporganisaties gewerkt – leek het alsof de zussen in elke stad in elk land wel interessante mensen kenden door wie ze werden uitgenodigd op de thee: schrijvers, kunstenaars, uit de gratie gevallen voormalige ministers...

Toen Archie naar Londen verhuisde en een baan in een galerie kreeg, was een van de dingen die hij het fijnst vond van zijn nieuwe leven in de hoofdstad dat hij zijn oudtantes veel vaker kon zien. Hij woonde de eerste tijd bij hen in huis, in de logeerkamer, die volge-

stouwd was met souvenirs van hun reizen, tot hij genoeg geld had gespaard om een eigen appartement te kunnen kopen.

Eerlijk gezegd zou hij het liefst voor altijd in die logeerkamer bij hen in huis zijn blijven wonen, ware het niet dat hij geen dates mee naar huis durfde te nemen. Het hoogtepunt van zijn dag was het borreluurtje met zijn tantes – ‘dit vraagt echt om nog een flinke scheut vermout, schat...’ – als hij thuiskwam van zijn werk.

‘Ik snap niet hoe je het uithoudt met die twee ouwe taarten!’ zei iemand eens tegen hem.

‘Je kunt veel meer lol met ze hebben dan met mensen van onze leeftijd,’ was Archies oprechte antwoord. Mensen van de leeftijd van zijn tantes vond hij veel boeiender dan zijn leeftijdsgenoten, veel ontwikkelder. Hij luisterde veel liever naar hun verhalen dan naar een leuterverhaal van een zijn vrienden over het zoveelste zuipweekend op Ibiza.

Archie had niets met moderne muziek. Of met moderne literatuur en moderne films. Dankzij de tantes had hij op zijn vijftiende alle goede boeken uit de jaren veertig gelezen en alle films uit de jaren veertig gezien die je maar kon bedenken. Misschien was het dan ook geen toeval dat hij zich specialiseerde in de schilderkunst uit dat decennium. Hij vond die periode die zijn tantes nog hadden meegemaakt de interessantste uit de geschiedenis, ondanks, of misschien dankzij, de Tweede Wereldoorlog.

Het allerbelangrijkste wat de tantes hem bijbrachten was hun levensmotto, dat zij op hun beurt hadden geleerd van de fictieve straatkat Mehitabel uit de boeken van Don Marquis over Archy en Mehitabel; die boeken hadden ze in hun jeugd verslonden en ze behoorden nu ook tot de favoriete boeken van hun achterneef.

‘Je moet *toujours gai* zijn, Archie, *toujours gai*.’

‘*Toujours gai*’ was Mehitabels motto en nu ook het hunne. Het hield in dat het leven te kort was voor somberte en zelfmedelijden. Je moest elke gelegenheid om iets leuks te doen met beide pootjes aangrijpen.

Toen Archie ontdekte dat hij ook toujours *gay* was, waren de zussen daar helemaal gelukkig mee, en ze hielpen hem met de lastige taak om het aan zijn ouders te vertellen, die daar, zoals hij al terecht vermoedde, minder ontspannen op reageerden. Hij was ervan overtuigd dat zijn oudtantes met hun zorgvuldige bemoeienis een jarenlange breuk tussen hem en zijn ouders hadden weten te voorkomen. En alleen al daarom zou hij altijd veel van Penny en Josephine blijven houden. Hij had gezworen dat hij er altijd voor ze zou zijn, zoals zij er ook altijd voor hem waren geweest.

3

Die middag eind april in Sloane Square, na het debacle bij Peter Jones, voelde Archie aankomen dat wat hij had gepland als een snelle lunch waarschijnlijk niet vóór vijf uur ten einde zou zijn. Snel lunchen bij Colbert was onmogelijk. Toen de zussen allebei steak pommes frites met extra friet hadden besteld – ze leken dan wel op twee vogeltjes maar absoluut niet qua eetlust, tenzij je aan een zilvermeeuw dacht – excuseerde Archie zich even, ging van tafel en belde zijn assistent. Hij had nu een eigen galerie en hij werd beschouwd als een autoriteit op het gebied van de officiële oorlogskunstenaars uit de Tweede Wereldoorlog. Toen hij had doorgegeven dat hij de rest van de dag geen telefoontjes meer kon beantwoorden, ging hij weer aan tafel en verheugde zich op een heerlijk luie middag.

Josephine was deze keer degene die de vraag stelde.

‘En, Archie, wat heb je vandaag voor spannends voor ons in petto?’

Dat was iets wat de zussen altijd vroegen. Iets spannends was hun term voor elk soort sociale activiteit, en omdat Archie de facto hun manager was geworden, was het aan hem om dat te organiseren. Soms, als hij niets had bedacht, of iets had bedacht waarvan hij vreesde dat het niet aan de verwachtingen zou voldoen, sloeg de schrik hem om het hart wanneer ze hem zoiets vroegen. Als twee van het snel slinkende aantal veteranen uit de Tweede Wereldoorlog werden de zussen vaak uitgenodigd om ergens te komen spreken, maar Archie wist dat ze het allebei doodsaai vonden om de zoveelste groep studenten of pedante geschiedkundigen toe te spreken.

‘Altijd weer dezelfde domme vragen,’ verzuchtte Penny dan. Soms binnen gehoorsafstand van de onfortuinlijke vraagsteller.

Het was vooral Penny met wie je moest uitkijken als ze zich verveelde. Nog maar een week geleden hadden de zussen een praatje gehouden op een school en had een jongen van elf de vraag gesteld die heel vaak door schoolkinderen werd gesteld: ‘Hebben jullie weleens iemand vermoord?’ Penny had geantwoord: ‘Dat zou ik je kunnen vertellen, maar daarna zou ik jou ook moeten vermoorden.’ Daarbij had ze zo’n ijskoude blik in haar ogen dat zelfs Archie vond dat zijn lieve tante heel even een moordnares met een hart van steen leek.

Gelukkig had Archie vandaag wel iets voor ze in petto waarvan hij hoopte dat ze het spannend genoeg zouden vinden.

‘Goed, zoals ik al zei tegen die aardige jongedame bij Peter Jones...’ Jongedame? Ze was minstens tien jaar ouder dan hij! ‘Julie zijn allebei uitgenodigd om deel te nemen aan de festiviteiten op VE Day in de Royal Albert Hall. Prins Charles en de hertogin van Cornwall zullen ook aanwezig zijn.’

‘Alweer die twee?’ zei Penny schamper. ‘We zijn met nog maar zo weinig over, je zou toch denken dat ze onderhand weleens met Hare Maje aan kunnen komen.’

‘Die wordt ook een dagje ouder,’ zei Josephine, die zelf twee jaar ouder was dan de koningin.

‘Dat is waar,’ stemde Penny in. ‘Maar dan nog. Het zou voor ons weleens de laatste keer kunnen zijn.’

‘Nee, tante Penny!’ protesteerde Archie. ‘Dat mag je niet zeggen! Jullie worden allebei minstens honderdzeventien, net als die Franse non die het coronavirus heeft overleefd. En die niet eens wist dat ze het had.’

‘Een non?’ zei Penny. ‘Wat zeggen ze ook alweer? Als je niet drinkt, rookt of seks hebt, duurt je leven ook niet eindeloos lang...’

‘Maar zo voelt het dan wel!’ vulde Josephine aan.

Daar moesten ze allebei om grinniken.

‘Vertel eens wat meer over die ceremonie,’ zei Josephine. ‘Moeten we ook iets zeggen?’

‘Ik geloof het niet. Jullie zijn uitgenodigd als eregasten. Jullie zitten in de rij voor het orkest, samen met de andere veteranen.’

‘Voor zover er nog een paar over zijn.’

‘Hopelijk niet die ouwe Dambuster,’ zei Penny. ‘Handtastelijk,’ fluisterde ze tegen haar zus.

‘Dat ging per ongeluk,’ zei Archie, die nog precies wist wat er op Remembrance Day 2017 bij de dodenherdenking was voorgevallen. ‘Hij struikelde toen hij het podium wilde beklimmen en...’

‘Viel uitgerekend precies in mijn boezem?’ Penny deed haar armen over elkaar.

‘Ik zal vragen of ze je een plaats zo ver mogelijk bij hem vandaan kunnen geven.’

‘Het maakt mij niet uit,’ zei Josephine. ‘Misschien kun je mij tussen hem en die alleraardigste militair zetten die we vorig jaar hebben ontmoet. Zo charmant...’

‘Dus jullie willen er allebei naartoe?’ vroeg Archie.

‘Wat moeten we anders doen?’ reageerde Penny. ‘Als je eenmaal zo oud bent als wij valt er weinig meer te beleven. Heel weinig spannends. Het is *vraiment* moeilijk om toujours gai te zijn als er nog maar zo weinig is om je op te verheugen.’

Archie herinnerde zijn oudtantes er niet aan dat hij nog maar twee weken geleden een interview voor ze had geregeld met Dan Snow voor zijn podcast over de Tweede Wereldoorlog. De meeste mensen van hun leeftijd zouden dolgelukkig zijn geweest met een interview door zo’n charmante jonge man. Die ook nog eens heel knap was. Maar Josephine had alleen maar oog gehad voor het feit dat Snow toen hij bij hen thuis kwam voor de opname twee verschillende sokken aanhad.

‘Ik begrijp best dat de mensen ons op de podcast niet kunnen zien,’ had Josephine gezegd. ‘Maar hij had toch wel even op die sokken kunnen letten.’

Archie dacht dat het niet door die sokken kwam dat Snow niet bij Josephine in de smaak was gevallen, maar doordat hij, toen hij zijn opnameapparatuur aan het klaarzetten was, terloops had verteld dat hij rechtstreeks van een interview met Davina Mackenzie kwam. Davina Mackenzie, 101 jaar oud en nog steeds volkomen compos mentis, was de oudste Wren van allemaal.

‘En kleindochter van een admiraal, heeft ze dat wel verteld?’ zei Josephine altijd schamper als haar naam viel. Het moge duidelijk zijn dat Davina Mackenzie nooit verzuimde om zelf haar illustere voorvader met die hoge rang ter sprake te brengen.

En nu, terwijl ze het hadden over de VE-festiviteiten, vroeg Josephine op een toon die, zo wist Archie, luchtig was bedoeld: ‘En Davina Mackenzie? Komt zij ook? Als kleindochter van een admiraal...’

Archie wist dat hij zijn antwoord heel voorzichtig moest inkleeden.

‘De producent van de BBC zei dat ik de eerste was die ze over de gasten had gepolst. Ze wil jullie dolgraag aan boord hebben. Er zijn maar weinig plaatsen beschikbaar en jullie zijn eerste keus.’

Daar nam Josephine genoegen mee.

Een ober zette een bordje met drie minibaguettes op tafel en de zussen vielen erop aan.

Terwijl Archie een bescheiden stukje van zijn eigen brood beboterde, vroeg hij: ‘Waarom waren jullie vandaag eigenlijk zo laat? Meestal houden jullie je aan de militaire tijd.’ Dat wilde zeggen: vijf minuten te vroeg.

‘We zijn nog even bij Tiffany geweest,’ zei Josephine. ‘We moesten een kraamcadeautje hebben voor de nieuwe achterkleinzoon van de Browns.’

Het tweede filiaal van de New Yorkse juwelier was op de hoek van Sloane Square en Symons Street.

‘Hebben jullie iets gevonden?’ vroeg Archie.

‘Niets wat we wilden kopen,’ zei Penny.

Op dat moment kwam de ober met een fles champagne, die de zussen moesten hebben besteld toen Archie met zijn assistent belde. Hij probeerde niet geschrokken te kijken toen dat een fles Ruinart was, niet de huisbubbels.

‘Deze is voor mijn rekening,’ zei Penny met een geruststellend klopje op zijn arm.

‘Maar hebben we iets te vieren?’ vroeg Archie.

‘Dat we ermee weg zijn gekomen,’ zei Penny, waarmee ze waarschijnlijk doelde op het incident bij Peter Jones, al vond Archie niet dat ze er echt ‘mee weg waren gekomen’. Maar terwijl Penny in haar handtas op zoek ging naar een zakdoekje keek ze even naar de ring met de glinsterende diamant onderin, waar nog net een glimp van te zien was.